

ret livsbegivenhed på det medicinske niveau, det er også med til at ødelægge fødslerne

valgte 50 anonyme jordemødre fra hele landet at lave videoen 'I jordemødrenes sko', som refererede et hav af situationer, hvor mine hårdtarbejdende offentlige kolleger ikke kunne stå inde for kvaliteten af deres arbejde. Det er med andre ord ikke til at tage fejl af budskabet; det

ikke længere kunne stå inde for den faglige og menneskelige kvalitet.

Længe har pressen omtalt forholdene på fødegangene. I efteråret

og sige: Flere ressourcer risikerer at skabe flere problemer. Grunden til, at pengene ikke slår til, er, at vi bruger dem så dårligt. Dårligt, fordi vi overbehandler, overdicinierer og dermed overkomplicerer den normale fødsel.

Fødsler er i dag varetaget stik modsat LEON-princippet, som indebærer, at behandlingen altid skal tilbydes på det laveste effektive omkostningsniveau. Det betyder, at behandlingen varetages på et fagligt korrekt og fuldt forsvarligt niveau, men ikke bør foregå på et højere specialiseringsniveau, end det er behandlingsmæssigt og omkostningsmæs-

løse en fredelig og i udgangspunktet ukompliceret livsbegivenhed på det medicinske niveau, det er også med til at ødelægge fødslerne.

Hvorfor? Fordi forskningen igen og igen viser, at for den sunde, raske gravide er det vigtigste for en god og sikker fødsel ikke medicin og overlæger. Det er til gengæld tilstedeværelsen af en fagligt dygtig og menneskeligt nærværende jordemoder.

IFØLGE UGESKRIFT For Læger (2005) viser metaanalyser, at tilstedeværelsen af den samme fagperson gennem hele fødslen

forbruget af smertelindring med 31 procent og reducere forbruget af vefremkaldende medicin med 50 procent.

Det vil altså sige, at den effektiviseringsmodel, de danske fødsler følger, hvor man for at optimere ressourcerne opererer med skiftende jordemødre i 8-timers rul døgnet rundt, i sig selv er fordyrende og forringende for fødselshjælpen.

ET METASTUDIE FRA Cochrane-instituttet fastslår, at de fleste gravide trygt kan vælge at føde hjemme. Sikkerheden for mor

at gå på kompromis med hverken sikkerhed eller den gode fødselshjælp.

Sådan skaber vi den gode fødselshjælp, sådan giver vi alle nye familier en god start, og sådan ærer vi det vigtige, smukke øjeblik, hvor et lille nyt menneske fødes. At sende en større eller mindre check til den forpinte offentlige svangreomsorg i dens nuværende form svarer til at behandle en kvinde, der bløder for meget efter en fødsel, ved at give hende et større bind på. Vi skal finde og behandle årsagen, ikke symptomet.

KRONIKEN 8. december 2016

Guds rige går længere end til Dybbøl Mølle

WILLIAM SALICATH

Der er mange gode grunde til at elske vores fædreland. Men Gud er ikke en af dem.

DEN VOKSENDE nationalisme er efterhånden begyndt at brede sig ind i vores kristendomsforståelse og i folkekirken, men vi skal passe på ikke at blande vor nationalfølelse med vores trosforhold og gøre Jesus til en art Holger Danske, der skal forsvare dansk kultur og danske værdier. Guds rige er et åndeligt rige og derfor grænseløst.

Det kan ikke længere benægtes, at nationalismen vinder indpas i vores del af verden. Partier med et nationalistisk orienteret program nyder større og større opbakning, hvilket resulterer i en stigende isolation, samt at mistilliden til mange internationale organisationer, konventioner og fredsaftaler ligeledes vokser.

I nationalismens optik anses mange af disse internationale aftaler som fjenden, der krænker den individuelle nations frihed, mange af hvilken blev etableret i kølvandet på Anden Verdenskrig i forsøg på at undgå en tredje. Som eksempel meldte England sig i sommer ud af den Europæiske Union, og for nogle uger siden valgte amerikanerne en præsident med en udpræget nationalistisk og isolationistisk politik, hvilket bl.a. ses i hans kritik af NATO, som han mener har udspillet sin rolle.

DENNE TENDENS ses naturligvis også i Danmark, hvor den giver sig udtryk på flere forskellige måder. I skrivende stund

KIRKE. Udsnit af Alexander Tovborgs frise fra udstillingen 'Troens ridder', som i øjeblikket er udstillet på Gl. Strand i København. Foto: Gl. Strand

har vi, ud over de indvalgte i Folketinget, tre partier, der kalder sig nationalistiske - Dansk Samling, Danskernes Parti og de Nye Borgerlige.

Vores politikere vedtager ikke blot love, der går 'til kanten' af, hvad internationale konventioner tillader (hvilket var tilfældet med den berygtede flygtningepakke, som både FN's nuværende og tidligere generalsekretær Ban Ki-moon og Kofi Annan mente gik over kanten), nu diskuteres et opgør med flygtningekonventionen. En konvention, der er underskrevet af over 150 lande.

I aviser og tv bliver der gang på gang

skrevet og talt om dansk kultur, danske traditioner og danske værdier. Politikere på begge sider af det politiske spektrum mobiliserer løbende befolkningen i dette ærinde, når vi skal stemme om alt fra, hvad der er Danmarks nationalret til en Danmarks kanon, der skal fortælle os, hvilke værdier der er særlig danske (og måske i endnu højere grad, hvilke værdier der ikke er danske).

Senest har der fundet en intens debat sted, omkring hvad det vil sige at være dansk, og vi ser en række mere eller mindre arbitrære forsøg på at definere danskheden, som om den kan måles og

vejes som længden på et wienerbrød eller vægten af en pose kartofler. Endvidere udpeger vi jævnligt Sverige, det land der historisk, kulturelt og geografisk er vores tætteste nabo og allierede, som skrækkemplet på hvor frygtelig det kan gå et land, der fører en mere international og åben inden- og udenrigspolitik. Således er den voksende nationalisme herhjemme en realitet, og vi ser en isolerende tendens selv fra vore svenske brødre og søstre.

SELV IKKE kristendommen, folkekirken og vores trosforhold er gået ram forbi i dette ærinde. Kristne symboler bliver anvendt i politiske annoncer, og Kristus himself bliver skrevet dybere og dybere ind i partiprogrammer og regeringsgrundlag. Her bliver folkekirken desuden forbundet med det nationale fællesskab, den nationale identitet og egenart til en grad, så folkekirken nemt kan blive til et redskab i det politiske spil. I udtalelser og indslag i debatten gør en række politikere kristendommen til fundamentet for den danske stat, så en kamp for Danmark og danske værdier bliver sidestillet med enhver kristentro vi end måtte have.

En farlig konsekvens af dette er, at den kristne bliver opfattet som en naturlig dansker, mens muslimer og hinduer skal bevise sin danskhed. En lignende sammenblanding af kristendom og poli-

tik ses også, når næstekærlighedsbuddet reduceres til et argument for en mere åben flygtningepolitik. At vi som et af verdens rigeste lande skal gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe folk, der flygter fra krig og forfølgelse, giver sig selv. Det har vi ikke brug for Jesus til at fortælle os.

Blandt nogle debattører bliver der ligefrem anvendt en krigerisk retorik, hvor lande bliver opdelt i at være enten kristne eller som en diametral modsætning hertil muslimske. Det erklæres uden bliv, at vi er under angreb, at vores kultur, civilisation og selveste demokratiet er truet,

OH MY GOD!

SERIE OM TRO

Troens position i det offentlige rum er omdiskuteret.

Nogle mener, at religion fylder for meget og at folkekirken har for mange privilegier. Den anden yderpol vil bruge vores kristne arv til at forsvare vores kultur.

I anledning af det forestående jubilæum for Martin Luthers reformation i 2017 vil en serie Kroniker forsøge at indkredse hvilken plads tro, religion og kirke skal have i dagens Danmark.

Det er den femte tekst i serien.